

καὶ τὰ πένθαι προσιμῶ
μὲ σκοληκοειδίαιδα.

Δὲν θέλω γὰρ τοὺς μάρτυρας τῆν γλώσσα μου νὰ λύνω,
μῆτε πολέμων ἥρωας ποθῶ νὰ μεγαλύνω.
Θέλω νὰ συμμορφώνομαι μὲ τοὺς παρόντας χρόνους,
θέλω νὰ ψάλλω μοναχὰ κλεινοὺς συγχορηγούτους,
τοὺς Γαλανοὺς, τοὺς Γιαννακοὺς, κ' ἄλλους τοὺς παρομοίους
τῶν γυναικῶν δημίους.

Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλιῆ, τὰ νεράτα μου γὰρ χάσιμο,
μῆτε φροντίων γὰρ σκληραῖς καὶ γ' ἄλλοσιδων σπάσιμο.
Ἐγὼ καλοῦμαι ἐλευθέρως τῆς ἐλευθέρως γῆς,
ἐγὼ δὲν λέγομαι ραγῆς καὶ δοῦλος Μακεδῶν,
καὶ μόνον εἰς αἱματηροὺς ἀγῶνας ἐκλογῆς
τὸ παραβροῶν αἷμα μου τὸ χῆνω κρουτηδῶν.

Νάσαι καλά τὸ Σύνταγμα κ' ἄλλ' οἱ θεμοὶ τοῦ κράτους,
κ' οἱ νηοτικοὶ νὰ βλαστημοῦν
κ' ἀτρόμητοι νὰ πολεμοῦν
μαζ' ἢ μὲ τοὺς χροῦτατους,
καὶ δὲν μὲ μέλει τέσσαρα γὰρ Μακεδῶνας δοῦλους
καὶ γὰρ Βουλγάρους μοῦλους.

Ναὶ μὲν κ' ἐγὼ, βρῆ Φασουλιῆ, δὲν στένιομαι σὰν ξένος
στῶν ἀδελφῶν τὸ γένος,
ναὶ μὲν ποῦν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ μὲ τὸ παραπάτω,
μὰ τί 'μπορῶ νὰ κάνω ;

Φ. — Μὲς στὰ χρόνια, ποὺ τρομάζεις μόνον ἢ ἐκλογῶν βροτιάς,
μέσα στὸν καιρὸ τὸν φαῖλο,
εἶναι κἀκεῖ ν' ἀπαντᾷς
παλλημάρα σὰν τὸν Παῦλο.

Ἐτοὺς καιροὺς τῆς πολιτείας τῆς καθρέας, τῆς Ὀδαλίκης,
ποῦ κοιμάται φρόνημα,
εἶναι κἀκεῖ τί γὰρ βροϊκῆς
καὶ παρῖδος φρόνημα.

(Ὁ Φασουλιῆς τῶν Ἀθητῶν
ἀναρᾷ πρὸς τὸ κενόν.)

Φ. — Ὁ πατεὶς Μακεδονία, ποὺ τὰ στόματα κυτῆς
πόσαν λίκων πεινασμένων,
κάνε μας ἐκδικητῆς
ἀδελφῶν βαρσινιμένων.

Σὰν τὸν Ζεῦα παλλημάρα κ' ἄλλα γέννησε πολλὰ
ν' ἀνοίξουν τὰ σταθὰ τῶν εἰς τὸ μῆμα τοῦ Μελά.
Σὰν τὸν Παῦλο, σὰν τὸν Μίση δαῖξε μας μεγαλοκάρδους,
ἠτέρωσθε μας ν' ἀνεβῶμε τοὺς Ὀλύμπους καὶ τοὺς Σκάρδους.

Ἐσὺ πατεὶς Ἑλληνική, δρασκίλα καὶ σταμάτης
βαρβάρους ἀνέρους,
συνέτισε, σαρφρόνισε, κ' ἐμφρόνως φρονημάτισε
καὶ δοῦλους κ' ἐλευθέρους.

Σὺ μὲ τὰ ματωτῆρα σου ροβόλια τὰ παλῆρ
καὶ δὲνε μας ἐλίδια,
καὶ κάνε νὰ μὴν ἔχωμε μοναχὰ τὴν κοιλίαν
γὰρ κράτους καὶ πατριῶνα.

Σὺ κόψε λόγια τῶν Ρωμητῶν τραπὰ καὶ πολυχρόνια,
τοὺς ῥόπους ἀπολόμανε καὶ τῆρη τὰ Κυλόνια.

Σὺ θεμάπνευσε τοῦ γένους ἀδερφάνευτο καρκῆνον,
μὴ μὰς κἀνης νὰ κτυποῦμε ἔτσιαι πόταμα μὲ διαόχη,
οὐ νὰ ρθῆης μὴ γὰρ πάντα καὶ τὸν πόλεμον ἐνεῖνον,
ποῦ πολλοὶ τῆς παπαροῦντας τῆς ἐπῆσαν γὰρ φασαῖα,
σὰν τὸν Ρῖσο Ροῦσεῖβρονη, ποῦ θαρρεῖ τοσαυτοβόλια
τὰ φραδῖνα κἀψα κ' ἀπολάει μέσα σ' ἄλια.

Π. — Ἀὲς καὶ νᾶχη τοῦ Λεβῖδι προσταγαῖς, βρῆ Φασουλιῆ,
καὶ τὸ σῆματ ἀπειλεῖ
καὶ τὸ βροβαρδοβολεῖ.

Ἀὲς κ' ἐνεῖνος νὰ τοὺς εἴπῃς : βροβαρδοῦσατε τὰ πάντα,
καὶ σκωτάωνον τοὺς φραδῆς ὄχλους νὰ τοὺς λένε γῆνατα.

Φ. — Ὁ πατεὶς Μακεδονία, ποὺ λυσόαρια σκουλῆ
πέφτον μες σ' ἴσθ' Ἐκκλησιαῖς σου καὶ σ' ὅτὸ κάθε σου Σχολεῖο,
κτύπησε μὲ τὸ κοντάρι τοῦ παλῆρ σου Βασίλη
κἀθε βάρβαρο κτυποῦσιναι, ποῦ οὐ κάνει μακελεῖο.

Ὅπλων ἄς κἀγαγγῆ κἀθήθος,
ἄς ἀνδρῆζῃ κἀθε σῆθος,
ἢ κερῆνη τῆς συμφορᾶς σου,
σὲ κρημονὸς βούταν καὶ βράχων
ἄς φεγγεβολοῦν φροταῖς,
καὶ σ' ἄλλο γὰρ κἀκεῖ καὶ σὺ
Μακεδονικῶν παρμάχων
ἄς κἀποδοῦν λαβοματῆας.

Π. — Σὰν ποῦν ἄψαλ τὸ ἄπῆρε τὸ χειρονομῶ, ζευέκη,
καὶ νομῶ πῶς δὲν στέκει
σ' ἔναν ἔξλιον κερφρόνη, ποῦ παθαῖνε τετραταῖο,
νὰ μὰς κἀνη τὸν Τυρταῖο.

Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ ν' ἀλλάξωμε κουβέντα. . .
λοῦπον ὁ Κόντες κἀπῆραξε μὲ τὸν παρῆρηθέντα ;
λέν πῶς ἐπῆγε σῆτη του. . .

Φ. — Καθὸς μοῦ λένε κ' ἄλλοι
τὸν βροῖκε καὶ τὰ μῆλησαν κ' ἔγινεν φίλοι πᾶσι.

Καὶ τώρα χαίρου, Περικλή, καὶ τὸ ξερὸ σου κτύπη το. . .
Π. — Λένε πῶς βῆσαν καὶ μαζ' κ' ἐπῆσαν περιπίτα.

Φ. — Ἦ θὺς ἐπιμῶθη
κ' ἐπιρῶθήσαν οἱ πόδοι
κἀθε ποτακομαμῆς,
καὶ σ' ἄχασαμε κ' ἡμεῖς.

Πᾶσι πᾶ καὶ τοῦτ' ἢ κἀψα,
ποῦ μὰς ἔπιουσε φρομῆμα.
Ἦσανε σχοινὶ κ' ἐκῆπη,
γράφτε το καὶ σ' ἴσην Ἐδρόπη.
Ἦστε καὶ τοῦ Νελεγγῆνη
πῶς ἐπῆσαν καὶ σερῆγη.

Π. — Ἐγινε καὶ τοῦτο πᾶλον,
δῖως βροβῶν ἢ φῆμη,
καὶ Βουλγάρων φροαλῶν
ἀσῶνία τῶν ἢ μῆρη.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ρωμητοῦ» μας, παραλίπτα πατριώτου,
ἀειθμὸς τριάντα καὶ σ' ὅτὸν ὄρμον τοῦ Διδότου.